

РЕШЕНИЕ

№ 14352

гр. С, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А

като разглежда докладваното от С И Гражданско дело № 20221110146887 по
описа за 2022 година

Предявен е иск от „П П М“ ООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ж.к.Б Б, ул.“Х Г“ №..., представлявано от Л Р, чрез адв.М., със съдебен адрес гр.С, ж.к.Л, ул.“Л“ №..., ет.1 /надпартерен/, офис 1, насочен срещу К. Г. Г., ЕГН: *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 10, бл....., за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 150.00 лева въз основа на издаден от ответника в полза на "М П М" ООД на 10.10.2020 г. в гр.С запис на заповед, предявен за плащане на 30.11.2020 г., който е прехвърлен на ищеца с джиро от 28.10.2021 г., ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК - 16.02.2022 г., до изплащане на вземането.

Претендира се присъждане на направените по настоящето дело и предходно проведеното заповедно такова, разноски.

В исковата молба се твърди, че ответницата е издала в полза на "М П М" ООД /с предходно наименование „К“ ООД/ запис на заповед за сумата от 150 лева, която се е задължила да заплати при предявяване на ценната книга, което е станало на 30.11.2020 г. Впоследствие, на 28.10.2021 г. ищецът е придобило всички права върху ценната книга от "М П М" ООД.

Според ищеца, ответницата не му е заплатила процесните 150 лева, поради което иска съдът да установи с решението си това негово вземане.

В срока за отговор ответницата е депозирала такъв, с който оспорва иска. Ответницата твърди, че са нарушени процедурите по предявяване на записа на заповед, както и по уведомяването ѝ за извършеното прехвърляне на вземането. Според ответницата, тя няма никакви взаимоотношения с ищеца и не дължи суми към него.

С отговора на исковата молба се прави възражение и за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в настоящето исково и в предходно проведеното заповедно производство.

От съда се иска да отхвърли предявения иск и да присъди на ответницата направените от нея разноски.

В съдебно заседание ищецът се представлява от пълномощник, който поддържа предявените искове. Ответникът взема становище по съществото на спора с молба, постъпила след о.с.з.

По делото са ангажирани писмени доказателства.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.535 и сл. от ТЗ и има за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.417 ГПК заповед за незабавно изпълнение на парични задължения. От приложеното към настоящето, ч.гр.дело № 8111/2022 г. по описа на СРС е видно, че въз основа на заявление по реда на чл.417 от ГПК полза на ищеца е била издадена заповед за изпълнение за сумата от 150.00 лева, дължима въз основа на издаден от длъжника на 10.10.2020 г. в гр.С запис на заповед в полза на „М П М” ООД, предявен за плащане на 30.11.2020 г. и прехвърлен на заявителя с джиро от 28.10.2021 г.

С възражение от 19.07.2022 г. ответникът е оспорил вземането без мотиви.

Предвид това и данните по делото за идентичност на вземанията в настоящето и в заповедното производство, както и че настоящият иск е предявен в срока по чл.415, ал.1 ГПК, същият се явява процесуално допустим.

По основателността на иска, съдът намира следното:

Основателността на предявен установителен иск при квалификацията на чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415 от ГПК във вр. с чл. 535 и сл. от ТЗ се обуславя от осъществяване фактически състав, пораждащ съдебно предявеното субективно право, включващ елементите: извършена едностранна правна сделка – запис на заповед и настъпила изискуемост на вземането, породено от нея.

Записът на заповед е едностранна търговска сделка. Тя възниква в резултат на едностранно волеизявление на издателя й, което цели пораждане на менителнични субективни права и правни задължения. Това волеизявление не може да предвижда бъдещо несигурно събитие, обуславящо пораждане на менителничното правоотношение. За да се създаде действително менителнично задължение е достатъчно волеизявление на издателя, направено при съблюдаване на изискванията на закона за форма. Веднъж създаден, менителничният ефект служи като материалноправна основа за създаване и прибавяне на други допълнителни едностранни волеизявления, насочени към пораждане на нови менителничноправни ефекти - авал, джиро и т.н.

Записът на заповед е формален писмен акт, към който законодателят е поставил строги изисквания относно реквизитите му, които са посочени изчерпателно в императивни правни норми и липсата на някой от тях води до недействителност на ценната книга. Правната сигурност е наложила необходимостта от строгите изисквания към формата му - да има достатъчна определеност, както относно правното естество на акта, така и досежно съдържанието на породените въз основа на него правоотношения. Законодателят в Търговския закон не поставя изискване към съдържанието на менителницата и записа на заповед да сочат основанията, с оглед на което се поемат или изпълняват менителничните задължения. Липсата на изискване за основанията като елемент от съдържанието на менителничните ефекти, обаче, не означава че длъжникът по тях не може да направи успешно възражение във връзка с основание за плащане по документа. Поемателят също разполага с възможност да посочи каузалната сделка за обезпечение на което е издадена ценната книга. Това е така, защото поемането на парично задължение винаги става с определена цел, която цел, обаче, е свързана с други правоотношения, стоящи извън менителничните. По правило с предаването на ценната книга не се новира задължението по

каузалното правоотношение, а двете правоотношения съществуват паралелно.

Основанието на задължаване не е елемент от фактическия състав на абстрактни правни сделки, какъвто е запис на заповед, като дори такова да се посочи, то е извън задължителното съдържание на запис на заповед по чл.535 от ТЗ. Изискванията на чл.535 от ТЗ за форма и съдържание на запис на заповед изключват възможността този запис на заповед да служи като доказателство за наличие на каузално правоотношение с конкретни индивидуализиращи белези, които да предхождат или съпътстват издаването на ценната книга.

В конкретния случай съдът приема, че процесният документ отговаря на изискванията на закона, като представлява запис на заповед и същият удостоверява изявление на ответника К. Г. Г. като издател по запис на заповед към поемателя „М П М“ ООД за заплащане на процесната сума от 150.00 лева по ценната книга.

В случая ищецът черпи правата си като законен приносител на ценната книга след прехвърлянето ѝ чрез джиро. Съобразно предвиденото в чл.466, ал.1 от ТЗ вр. чл.537 от ТЗ, всеки запис на заповед, може да се прехвърля чрез джиро, като в чл.474, ал.1 от ТЗ изрично се отбелязва, че джирото, направено след падежа, има същото действие, както джиро, направено преди това. В случая не е спорно, че падежът на задължението по процесната ценна книга е на 30.11.2020 г., като прехвърлянето на правата на поемателя по нея е станало в последващ момент – 28.10.2021 г. Самото джиро пък отговаря на изискванията на чл.467 и чл.468 от ТЗ, а именно: написано е върху записа на заповед, подписано е от джиранта, не е поставено под условие, нито пък касае само част от задължението. Поради това следва да се приеме, че е произвело своето действие като е прехвърлило на ищеца всички права по записа на заповед. В закона не е поставено изискване издателят на ценната книга да бъде уведомен за джирото, тъй като плащането по нея се извършва само срещу връчването ѝ с означение върху нея, че задължението, за което е издадена, е платено /по арг. от чл.317, ал.2 от ТЗ/. Видно от отбелязването върху процесния запис на заповед, същият е предявен за плащане на К. Г. на 30.11.2020 г. Същата обаче не представи доказателства, че е платила задълженията си според изискванията на чл.317, ал.2 от ТЗ и чл.492 от ТЗ с удостоверяване върху ценната книга, че е платено, нито е доказала плащането по друг начин. В тази насока и за пълнота на изложението следва да се отбележи, че по въпроса за начина на доказване на плащането по менителничния ефект е формирана постоянна съдебна практика в смисъл, че плащането по запис на заповед може да се удостовери, както срещу връчване на ценната книга с означение върху нея, че задължението, за което е издадена, е платено, така и чрез всички други допустими доказателствени средства, напр. разписка, квитанция, банкови платежни документи, приходни касови ордери и др. Обстоятелството, че плащането не е отразено върху ценната книга и същата не е върната на издателя ѝ не може да се отрази на погасителния ефект на извършеното плащане, ако плащането е доказано с други допустими доказателствени средства. Такива обаче не бяха ангажирани по настоящето дело.

По така изложените съображения, съдът намира, че ответницата дължи на ищцовото дружество сумата от 150.00 лв. и предявеният в тази насока иск следва да бъде уважен изцяло.

Като законна последица, върху претендираната главница, следва да се присъди и поисканата законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ, до окончателното плащане на дължимото.

Предвид изхода на спора единствено ищецът има право на разноски, каквото искане е направил и пълномощникът му е представил списък по чл.80 от ГПК, приложен на л.22 от делото. В съответствие с възприетото в т.12 на ТР 4/2014 г. на ОСГТКВКС, следва съдът в настоящето производство да се произнесе и по разноските, направени в предхождащото го заповедно такова, като разпреди отговорността за тях съобразно изхода по делото. От данните по делото се установиха извършени от ищеца разходи за държавна такса от общо

50.00 лв. и за адвокатско възнаграждение от по 360.00 лв. по всяко едно от делата. Срещу хонорара на пълномощника на ищеца е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно с оглед предвидените минимални размери на адвокатските възнаграждения, установени в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет. Към минималния размер от 300.00 лв. е добавен ДДС от 60.00 лв., поради което претендираните възнаграждения от по 360.00 лв. няма основание да бъдат намалени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на К. Г. Г., ЕГН: *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 10, бл....., че дължи на „П П М“ ООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ж.к.Б Б, ул.“Х Г“ №..., представлявано от Л Р, следната сума, за която е издадена на 25.02.2022 г. заповед за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№ 8111/2022 г., а именно сумата от 15 0.00 лева, дължима въз основа на издаден от К. Г. Г. в полза на "М П М" ООД на 10.10.2020 г. в гр.С запис на заповед, предявен за плащане на 30.11.2020 г., който е прехвърлен на „П П М“ ООД с джиро от 28.10.2021 г., ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК - 16.02.2022 г., до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА К. Г. Г., ЕГН: *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 10, бл....., да заплати на „П П М“ ООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ж.к.Б Б, ул.“Х Г“ №..., представлявано от Л Р, сумата от 770.00 лв., представляваща направени от ответника разноси по настоящето дело и по ч.гр.д.№ 8111/2022 г. по описа на СРС, съобразно изхода на делата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане на решението в сила, да се изготви заверен препис от същото, който да се докладва с частно гражданско дело № 8111/2022 г. по описа на СРС.

Съдия при Софийски районен съд: _____